

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI PATRULEA

EVLAVIOASA ȘI MORALA ISTORIE A UNUI LEVIT

Cartea „Judecătorilor” se încheie cu o istorie evlavioasă. Un levit (slujitor al religiei) avea o țiitoare. Pornind la drum, această preacinstită pereche s-a oprit în „orașul” veniaminit Ghibeea, în casa unui moșneag care i-a poftit primitor pe cei doi străini să prânzească.

Să citim acum textul „sfânt”. „Dar pe cînd ei își veseleau inima, iată că locuitorii cetății, oameni spurcați, au înconjurat casa și, izbind în ușă, au prins să strige către bătrîn, stăpînul casei : «Scoate afară pe omul care a venit în casa ta, ca să-l cunoaștem !».

Atunci stăpînul casei a ieșit la ei și le-a vorbit: «Nu așa, fraților, vă rog nu săvîrșiți această blestemăție. De vreme ce omul acesta a intrat în casa mea, nu săvîrșiți asemenea ticăloșie !

Iată, fata mea care e fecioară și țiitoarea lui, le voi scoate afară, să le smeriți și să faceți cu ele ce veți vrea ; dar cu omul acesta să nu faceți această nelegiuire !».

Însă acei oameni nu voră să-l asculte. Atunci omul a luat pe țitoarea sa și a scos-o afară la ei ; și ei au cunoscut-o și au batjocorit-o toată noaptea pînă dimineața. Și cînd s-au revărsat zorile, au lăsat-o.

Și a venit femeia, în faptul dimineții, și a căzut la ușa omului unde se afla stăpînul ei și a rămas acolo pînă la ziuă.

Iar dimineața, cînd s-a sculat stăpînul ei și a deschis ușa casei și a ieșit ca să pornească la drum, iată țitoarea lui zăcea la ușă cu mîinile pe prag.

Și el i-a zis : «Hai să mergem». Dar nu i-a răspuns nimeni. Atunci el a pus-o pe măgar și a plecat și s-a dus omul în ținutul său.

Ajungînd în casa sa, a luat cuțitul și, punînd mîna pe leșul țitoarei sale, a îmbucătățit-o mădular cu mădular în douăsprezece bucăți și a trimis-o în tot cuprinsul lui Izrail" (XIX, 22—29).

Lordul Bolingbroke, comentînd acest episod, spune c a el este la prima vedere o copie a pove tii cu locuitorii Sodomei care au voit s a siluiască doi  ngeri.

Se pune întrebarea : unde se mai poate găsi oare, în afară de cartea atribuită „sf ntului duh”, ceva mai respingător dec t cazul acestui preot care, după obiceiul slujitorilor orientali ai bisericii, avea probabil o barbă mare  i răsfirată, acoperită de praful drumului lung pe care îl

străbătuse, și care totuși inspira patimi nesănătoase întregii populații bărbătești a orașului ?

Cît privește hotărîrea de a trimite cîte o bucată din trupul femeii moarte fiecăruia din cele 12 triburi evreiești, ea este, de asemenea, fără precedent și nu stîrnește decît dezgust. Prin urmare, trebuiau echipați 12 soli și trimiși cu aceste daruri îngrozitoare. Dar unde se aflau cele 12 seminții ? Cui urma să-i fie înmînată, în cadrul fiecărei seminții, a douăsprezecea parte din cadavru, de vreme ce semințiile trăiau în robie, sub jugul filistenilor, fără să aibă căpetenii oficiale ?

„Atunci au ieșit toți fiii lui Izrail și obștea s-a adunat toată ca un singur om, din Dan pînă în Beerșeba și ținutul Galaad, înaintea domnului la Mițpa. Și s-au înfățișat înaintea domnului toți voievozii poporului — toate semințiile lui Izrail — în adunarea poporului lui dumnezeu, patru sute de mii de pedestrași mînuitori de sabie" (20, 1—2).

N-ați uitat, desigur, că toate acestea se petrec imediat după moartea lui Samson, cînd filistenii îi mai țineau pe evrei în cea mai cruntă robie. Cum s-au adunat cele 12 seminții ? Cum au îngăduit înrobitorii să aibă loc o adunare atît de numeroasă de oameni înarmați ? Biblia nu lămurește acest lucru ; ai zice că „porumbelul sfînt" a uitat cu

desăvîrșire de situația de plîns a poporului ales. Cu toate acestea, pentru a pronunța o sentință împotriva unei crime săvîrșite pe pămîntul filistenilor, evreii ar fi trebuit să ceară îngăduința lor ; acesta este un drept al stăpînitorilor, pe care ei l-au păzit întotdeauna cu strășnicie.

Ceva mai departe Biblia spune că 25 700 „de inși purtători de sabie” (v. 15) din seminția lui Veniamin s-au ridicat în apărarea vinovaților. Celelalte 11 seminții au trimis 400 000 de oameni mînuitori de sabie și toți războinici (V. 17).

„Dacă adăugăm la acest număr de oșteni — spune Voltaire — bătrînii, femeile și copiii, trebuie să considerăm că numărul tuturor evreilor se ridică la 1 700 000 de oameni, fără a mai pune la socoteală pe preoți”. Dar pentru a ține în robie un număr atît de mare de oameni, printre care erau 426 000 de inși înarmați, ar fi fost necesară o armată de cel puțin 800 000 de oameni. Și apoi cum au lăsat stăpînii armele robilor lor, cînd în Cartea Întîi a Regilor (XIII, 19) se arată că filistenii nu îngăduiau evreilor să aibă nici un fierar, de teamă să nu-și facă săbii și lănci, și că toți fiii Izrailului erau nevoiți să se adreseze stăpînilor lor — filistenii — de fiecare dată cînd aveau nevoie să-și ascute unelte gospodărești ?”

În care dintre aceste două pasaje contradictorii a făcut „porumbelul divin” o glumă mai reușită ? În care anume din versete își bate joc „sfântul duh” mai rău de credulitatea și de naivitatea credincioșilor ?

Vom vedea îndată ce șir de măceluri a provocat această siluire în masă a țiiitoarei levitului. La adunarea celor 400 000 de oameni înarmați, preotul evreu a povestit tot ce s-a întâmplat. Subliniem în trecut că, pentru a lua cuvântul la o adunare atât de numeroasă, ar fi trebuit să ai un glas destul de puternic.

Biblia citează cuvântarea cu pricina. Amintind în trecut și în expresii voalate excitația locuitorilor Ghibeii, căreia era cât pe-aci să-i cadă victimă el însuși, levitul a cerut să-i fie răzbunată ibovnica. „Pe țiiitoarea mea au chinuit-o, încît a și murit”, a exclamat el.

Nu strică să subliniem că în prima povestire se spune că toți bărbații din oraș ar fi siluit-o pe femeia aceea nenorocită, iar în cuvântarea ibovnicului păgubaș „porumbelul” relatează că „din tot acest norod erau șapte sute de inși osebiți, și anume stîngaci ; toți aceștia nimereau cu piatra din praștie firul de păr și nu dădeau greș” (XX, 16). Admirabil! Nu-i așa ?

Revoltătoarea siluire săvârșită de către toți bărbații din orașul Ghibeea a durat toată noaptea, și numai o singură noapte ! Dacă-i socotim vinovați numai pe acești pe dumnezeu să dăruiască fiilor Izrailului biruință asupra „fiilor Veniaminului” nu este altul decît „Fineas, fiul lui Eleazar, fiul lui Aaron...”.

Încă nu pricepeți despre ce este vorba ? Atunci faceți socoteala pe degete și veți rămîne uluiți.

Este același Fineas despre care am citit că în timpul vieții lui Moise i-a străpuns cu lancea pe evreul Zimri și pe frumoasa madianită Cozbi în clipa în care această pereche scotea suspine amoroase. Cartea „Numerii”, care în cap. al XXV-lea ne prezintă o dare de seamă, oficială asupra faptei eroice a acestui levit, îl și numește Fineas, „fiul lui Eleazar, fiul lui Aaron...” (v. 7 și 11). După cum își amintește cititorul, faptele acestea s-au petrecut în Moab, înainte de sosirea evreilor în „pământul făgăduinței”, cu mult înainte de trecerea Iordanului. Prin urmare, de atunci — de pe timpul morții lui Zimri pînă la măcelul organizat împotriva seminției lui Veniamin — a curs multă apă. Acest măcel a avut loc după moartea lui Samson. Cu el se încheie cartea „Judecătorilor”.

Încă nu ați uitat, desigur, că, dintre evreii care atinseseră vârsta de 20 de ani în momentul ieșirii din Egipt, generalul Iosua și domnul Caleb fuseseră singurii cărora Dumnezeu le făgăduise că vor păși pe pământul Canaanului. Pe de altă parte, Biblia spune că Iosua a trăit 110 ani. Dacă adunăm cei 40 de ani cât a rătăcit el prin pustiu cu cei 20 de ani pe care-i avea în momentul trecerii prin Marea Roșie, rezultă că, atunci când i-a luat locul lui Moise, Iosua avea 60 de ani. Prin urmare, el i-a comandat și i-a cărmuit pe evrei vreme de vreo 50 de ani.

Dar cât timp s-a scurs de la trecerea evreilor peste Iordan, sub conducerea lui Iosua, și pînă la nimicirea „fiilor Veniaminului” ?

Cîrmuirea lui Iosua a durat 50 de ani. În cartea „Judecătorilor”, cap. al II-lea, v. 10, se spune că a trăit o generație întreagă „care nu cunoștea nici pe domnul și nici faptele pe care le făcuse domnul”. Să socotim, pentru această generație, 20 de ani. Urmează apoi prima robie a evreilor sub regele Mesopotamiei : 8 ani. Eliberarea, cîrmuirea judecătorului Otniel : 40 de ani. A doua robie, pe timpul regelui Eglon : 18 ani. Datorită judecătorului Ehud, jugul a fost scuturat și poporul evreu a căpătat un lung răgaz : 80 de ani. Urmează a treia robie, pe timpul regelui Iabin : 20 de ani. Victoria lui Debora și a lui Barac și un

nou răgaz : 40 de ani. O nouă apariție a madianiților, a patra robie : 7 ani. Fapta eroică a lui Ghedeon și eliberarea de sub roadianiți : 40 de ani de pace. Evreii cad din nou în robie, dar de astă dată sub jugul propriului lor tiran, Abimelec : 3 ani. Cîrmuirea judecătorului Tola : 23 de ani. Cîrmuirea judecătorului Iair : 22 de ani. A șasea robie, la amoniți : 18 ani. Eliberarea datorită lui Ieftae și cîrmuirea acestui judecător : 6 ani. Cîrmuirea pașnică a celor trei judecători : Ibțan — 7 ani, Elon — 10 ani și Abdon — 8 ani. A șaptea robie, la filistenii : 40 de ani. Faptele eroice și cîrmuirea lui Samson : 20 de ani. În total : 480 de ani ! Iată cît timp s-a scurs de cînd au trecut peste Iordan evreii, în rîndurile cărora se afla și Fineas, care-l însoțea pe tatăl său Eleazar, și pînă la moartea lui Samson.

Concluzie : preotul Fineas a avut cel puțin 500 de ani cînd a înălțat domnului ruga pentru fiii Izrailului împotriva „fiilor Veniaminului”, implorînd răzbunarea lui Dumnezeu pentru țiitoarea levitului, pe care masculii turbați din orașul Ghibea o siluiseră de șapte sute de ori în decursul unei singure nopți !

Dar de ce textul biblic uită să menționeze vîrsta precisă a marelui preot Fineas ? Puțină exactitate ar fi prins tare bine aici. Altfel, scepticii ar putea să spună că „porumbelul sfînt”, certîndu-se cu aritmetica, a

uitat și cronologia — cronologia oficială și sacră ! Mai mare rușinea !

Cele 11 seminții ale Izrailului, după ce au trecut prin sabie seminția Veniaminului, s-au căit în scurtă vreme pentru acțiunile lor distrugătoare. Evreii se tînguiau zicînd : „Pentru ce, doamne dumnezeul lui Izrail, s-a întîmplat aceasta în Izrail, ca să lipsească astăzi din Izrail o seminție ?”

După aceea și-au adus aminte de cei 600 de fii ai Veniaminului, care duceau o viață searbădă, ascunși pe stînca Rimon. De ce să nu devină ei sămînța din care să crească din nou copacul Veniaminului ? Bună idee, dar... chiar în momentul cînd începuseră acțiunile dușmănoase din Mițpa, evreii făcuseră pe negîndite legămînt să nu dea niciodată fiicele Izrailului de soții celor din seminția Veniaminului (XXI, 1). S-au apucat atunci să caute o ieșire din această situație dificilă. Și iată că un om deștept le-a dat o sugestie : să se intereseze, să caute și de bună seamă că se vor găsi familii care n-au fost la Mițpa în clipa în care a fost făcut legămîntul.

Au început cercetările. S-a descoperit că evreii din orașul Iabeș nu luaseră parte la mitingul care adoptase rezoluția cu privire la exterminarea „fiilor Veniaminului”. Atunci a început exterminarea

bunilor evrei care locuiau în Iabeș, și oamenii trimiși acolo cu această cuvioasă misiune s-au potolit numai după ce din toată populația orașului n-au rămas decît 400 de fecioare pe care le-au trimis pe stînca Rimon.

Locuitorii stîncii au băgat însă de seamă că numărul de femei pe care îl primiseră era prea mic, că două sute dintre „fiii Veniaminului” fuseseră nedreptățiți la împărțeală. Se crea din nou o situație încordată. Atunci bătrînii și-au adus aminte de marea sărbătoare care urma să se prăznuiască în cinstea domnului în orașul Silo și au luat următoarea hotărîre înțeleaptă : „fiilor Veniaminului” care nu căpătaseră neveste să li se îngăduie să răpească femei în timpul ceremoniilor religioase și a serbărilor populare din Silo. Aceștia au răpit, pentru a-și satisface plăcerile, 200 de dăntuitoare din Silo. Tații și mamele fetelor nu aveau dreptul să protesteze și, cu excepția lor, toată lumea a fost mulțumită. Îndată după aceasta, urmașii Veniaminilor au refăcut și au rezidit orașele lor arse.

Acest mod de refacere a unui trib întreg a părut destul de ciudat tuturor criticilor. Dar cum criticii sînt nelegiuți, ce valoare pot avea observațiile lor ? „Chivotul legămîntului” se găsea la Silo în timpul serbării, deci însuși dumnezeu fusese de față. Și dacă el nu s-a apucat

să verse foc și pară care să-i fi înghițit pe criminali, mai e oare nevoie de vreo altă dovadă a bunăvoinței lui față de răpitorii încântătoarelor fete ?

Țineți-vă gura, criticilor ! Ploconiți-vă în fața căilor necunoscute ale „proniei” divine !